

Війна увірвалася в наші серця

Тетяна Булат

Власне, з чого все почалося? – запитаєте ви.

На початку було Слово!

Але... давайте пропустимо декілька століть і почнемо з 2023 року.

Вже другий рік на території незалежної й суверенної держави українці захищають свої домівки, родини, свою землю, витісняючи ворога все далі від наших міст.

Сьогодні останній день зими, 28 лютого 2023 року. Відкрила ноутбук, пишу оповідання. Якщо проаналізувати мої відчуття, то, в порівнянні з 28 лютого минулого року, я дуже змінилася.

Так. Я кардинально змінилася.

Мабуть, до 2014 року складно було б знайти більш миротворчу і миролюбну людину, що виросла в багатонаціональній родині. Я поважала всі народи, ненависті й зневаги ні до кого не відчувала.

Події на Сході змусили мене подивитися на світ без рожевих окулярів.

Та все одно, скажу чесно, мабуть, не до кінця були розставлені всі крапки у моїй голові. 24 лютого 2022 року – це день трьох крапок і трьох слів...

Мозок плавився, відмовлявся вірити в те, що навкруги відбувалося.

Три крапки...

Три слова – ВІЙНА, РАКЕТИ, ЛЬОХ...

Усього було за рік на моїй землі. Не буду розповідати, щоб не нав'язувати свою думку читачам. Бо кожен з вас мав і продовжує мати власний ціннісний вимір життя і своє ставлення до подій, які ми разом переживаємо в Україні.

Якось на засіданні творчої спільки журналістів Кременчуччини НСЖУ, очільником спільки, Володимиром Шевченком, була запропонована ідея написати книгу про війну. Ми з колегами без вагань відгукнулися на цю пропозицію. Що таке творчі люди – одразу ж придумали назву – "Крізь морок війни. Кременчук".

Кременчук – місто, яке географічно розташоване у глибині України, в самому її центрі. Тому, слава Богу, лінія зіткнення з ворогом не проходить по кордонах міста.

Та з перших днів війни Кременчук став рятувальним осередком для біженців з Харкова, Дніпра, Донбасу та Запоріжжя. До нас приїжджали ті, кого "росейські спасателі" врятували від власного житла, майна, машин, гаражів, дач і всього, що було придбане людьми за мирне життя.

Ви бачили ці очі???

Ви бачили очі цих людей?

На щастя, Господь захистив нас від такого випробування. Не всіх, звичайно. Бо ракети, БПЛА та уламки з них також залітали й продовжують залітати на нашу територію і нівечити домівки, двори, квартири. Вогонь з'їдає все, до чого торкається. Палає все, що може згоріти.

За цей страшний рік ні одне місто України не залишилось без "уваги" рашистів.
Хм... Слово ж таке... До речі, тільки-но додала його в словник у Ворді, там його не було.
Хай більше не підкреслює мені це слово високорозвинений інтелект! Це термін, який визнав весь світ!!! Найсправедливіша характеристика дій і вчинків людей, що мають російські паспорти. РАШИСТИ!

Почалася кропітка робота з підбору матеріалу для книги.
Червоним кольором крові й чорною палітрою жахливого болю переплелися події 27 червня 2022 року. Це найкривавіший день для Кременчука.
Амстор.
Німий біль.
Мої дві випускниці з минулої роботи, залишилися там... в Амсторі.
Залишилися навечно.
Одна з дівчат – працювала в магазині торгового центру, інша — зайшла випити кави.
Саме в той час.
Скільки загинуло – не злічити. Є офіційна цифра, та вона, мабуть, не є точною, бо багато хто зник безвісти. Когось і досі, в надії, розшукують рідні.
А ще була жінка з Полтави, що приїхала провідати чоловіка, який лікувався в Кременчуці. За декілька хвилин до відправлення її автобуса, вона забігла в ТЦ купити води на дорогу. І вже не вийшла.
Різні долі – смерть одна на всіх...
Це звірство сколихнуло весь світ!!!
З усіх країн ми чули гнівні вигуки на адресу бункерного правителя з приводу цієї страшної трагедії. Навіть в Росії ті, в кого ще жевріє крапля розуму й адекватності, на площах залишали пакети з іграшками та цукерками, на яких писали ТЦ "Амстор".
Таке звірство глибоко вразило моїх дітей — курсантів та студентів Кременчуцького льотного коледжу Харківського національного університету внутрішніх справ. У нас з ними одна родина — творча, невгамовна, талановита, щира і добра сім'я.
Саме під час вибуху ми були на 2 поверсі, в клубі, готувалися до проведення міського свята для діток тимчасово переміщених сімей. В таких заходах наш коледж залюбки брав участь.
Прогримів вибух!
Підлогу загойдало і нас з нею також, ми ледь втрималися, щоб не впасти. На роздуми не було ні секунди – всі миттю понеслися до бомбосховища.
Залишивши колектив молоді в безпеці, я вибігла подивитися що трапилося і побачила величезний стовп диму і вогню. Він тягнувся з центральної частини міста. Подумала, що розбомбили вокзал. Та через декілька хвилин надійшла інформація – Амстор.
Люди.
Жах.
Прошло 10 місяців. А біль не пройшов.

Я прийшла із засідання творчої спілки журналістів Кременчуччини на свою роботу. В той день у нашого колективу була репетиція.

У бомбосховищі.

Сирени вили так, що було чутно навіть у закритому приміщенні під землею.

Та вони не заважали нам.

Дивно і жахливо... Але ми вже звикли до них!!!

Раніше, дивлячись новини з Ізраїлю, з місць бойових зіткнень в різних країнах, я міркувала: як так можна жити під постійними сиренами, звуками вибухів, стрілянини...

Так. Дивно і жахливо... Але ми звикли! Як і вони.

Того дня, на репетиції, до мене прийшла ідея. Наші курсанти та студенти – сильні духом, творчі й талановиті, взагалі, неймовірні діти. А якщо в журналістську книгу, що ми пишемо, вставити невеличкий розділ з думками та емоціями молоді з приводу війни?

Я дуже обережно проговорила цю ідею учасникам свого колективу і була впевнена, що вони не наважаться, побоятися.

Та цікавість, що засвітилася у їхніх очах, дала мені зрозуміти – зерно впало у благодатну землю!

Почалися трудові творчі пошуки. Теми змінювалися одна за одною. Хто телефонував і просив допомоги, хто сам випробовував себе на літературну стійкість. Мені було дуже приємно споглядати за ними й бути причетною до цих "мук творчості".

Писалося їм, звичайно, не легко. По – перше — тема.

У кожного з них були свої емоції та відчуття. Кожен хотів донести свою історію і розповісти свою правду.

П'ять моїх курсантів сіли творити.

До речі, один з них знаходився не в Кременчуці, а з осені 2022 року проживав у Чехії.

Наша робота була з ним онлайн. Спілкування проходило через соціальні мережі.

Скажу чесно – було дуже важко! З багатьох питань.

ДУША.

Треба було все прожити разом з ними... Вірніше, разом з кожною їхньою душею. Пережити СМЕ ТІ емоції, про які писали діти. А це широко направлені проміння, що виривалися назовні.

ГОЛОВА.

Маючи тонку натуру, відкриту і вразливу душу, мені потрібно було врівноважувати свої відчуття та допомагати дітям складати кожен рядок в логічні ланцюжки, вибудовувати речення... Згодьтеся, це не дуже легко!

Оповідання, спогади, літературні замальовки та навіть віршовані поетичні рядки лягли в основу збірника "Війна увірвалася в наші серця".

Назву запропонував Володимир Шевченко. Саме завдяки йому це була окрема збірка, а не розділ у журналістській книзі. Йому ми зобов'язані виходом першої книги Кременчуцького льотного коледжу Харківського національного університету внутрішніх справ, написаної творчою молоддю цього навчального закладу

з чуйним і тямущим керівником – Русланом Яковлевим.

Перші, невнілі, в деяких місцях не зовсім римовані, не зовсім ритмічні, але відверті й душевні віршовані рядки викладали учасники народного вокального гурту "Крила" на папір.

Не маючи великого багажу знань з написання художніх творів, моя золота молодь писала прозу серцем, пронизуючи кожним словом наскрізь.

Все.

Вже позаду біль від прочитаних рядків, позаду сум з дитячої поезії воєнних літ... Позаду нічні редагування, підказки, телефонні розмови, купа інформації щодо написання. Вже позаду і перевірка головним редактором... Все.

Здано в друк.

День X.

Хвилювання переповнювало, бо на мені лежала відповідальність за ті емоції, що їх вклали у свої творчі рядки мої діти, мої "Крила".

Нарешті книга в руках.

Виблискує тверда палітурка... На ній чудова природа, весна, зелена трава і вертоліт у небі. Військовий вертоліт! Червоними літерами, запалюючи знову і знову вогонь воєнного жахиття, врізаються у мозок слова...

"ВІЙНА УВІРВАЛАСЯ В НАШІ СЕРЦЯ".

Тремтячими руками гортаю сторінки. З кольорових фото, посміхаючись, дивляться мої "Крила". Фото довоєнні.

Які страшні слова – довоєнні...

Ця книга — вже історія. Історія нашого закладу, історія героїзму людей і рідної країни. Нова історія світу!

І всі діти, що проживають зараз цю історію становлення нашої держави, як вільної, суверенної, незалежної країни – є провісниками ПЕРЕМОГИ! Носіями СВІТЛА!

Не кожному поколінню Господь дає такі випробування і свій захист! Тільки тим, хто зможе впоратися зі злом!

На нашу долю, на долю нашої країни випало захистити світ від узурпації російської недоімперії.

І ми це НЕОДМІННО ЗРОБИМО!

Слава кожному герою, що поклав своє життя в ім'я СВІТЛА і ДОБРА!

Вічна їм пам'ять і шана...

Слава захисникам, які мужньо тримають оборону наших територій та української свободи!

Ми чекаємо вас живими додому, до своїх родин.

ПЕРЕМОГА ЗА НАМИ! І ВОНА НЕ ЗА ГОРАМИ, ОСЬ ПОБАЧИТЕ!

Такі слова злетіли з вуст моїх "Крил" — народного вокального гурту.

До речі, наш колектив здобув звання "народний" САМЕ У ПЕРІОД ВІЙНИ! У грудні 2022 року!

Маю сміливість трохи перефразувати одну приказку: "Що хочуть діти, те хоче і Бог".

Тому, до Перемоги, з Богом!

Слава Україні!

28.02.2023 рік. Т. Булат.